30/09/2020

Π. Γεώργιος Σχοινάς: «Ας κάνει ο καθένας τον πόνο του, τραγούδι!»

/ Ορθόδοξες Προβολές

Τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Σχοινά, Θεολόγο και Νομικό, προϊστάμενο της ενορίας Αγίου Νικολάου Φιλοπάππου, φιλοξένησε στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» ο Πρωτοπρεσβύτερος του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και θεολόγος π. Βασίλειος Τσιμούρης, σε μια συζήτηση με θέμα: «Είμαστε όντως ευαίσθητοι;».

Η ομιλία, που έγινε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», την Δευτέρα 28 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε χωρίς τη συμμετοχή του κοινού και μεταδόθηκε ζωντανά από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.

Στην αρχή της συζήτησης, ο π. Γεώργιος παρατήρησε πως στο βαθμό που ο άνθρωπος ασκείται μέσα στην Εκκλησία και πλησιάζει τον Χριστό και χαριτώνεται, φωτίζεται και βλέπει καλύτερα τον εαυτό του, οπότε καταλαβαίνει αν είναι ευαίσθητος

.

Όπως είπε, συνηθίζουμε να ταυτίζουμε τον ευαίσθητο, με αυτόν που εύκολα πικραίνεται, εύκολα χαίρεται, εύκολα μεταβάλλεται η κατάσταση του από μία αφορμή που θα δοθεί.
«***Αλλά δεν είναι αυτό πάντοτε κριτήριο της ευαισθησίας. Αν κοιτάξουμε τους αγίους της Εκκλησίας μας, θα διαπιστώσουμε μία, άλλης τάξεως, ευαισθησία.***

Βλέπουμε στους αγίους, να συντρίβουν το εγώ τους σε σχέση με τους άλλους, να δέχονται λοιδορίες και αυτό, αντί να τους στενοχωρεί και να τους κάνει να πέσουν σε μελαγχολία ή να τους κάνει σκληρούς, τους κάνει πιο ταπεινούς και πιο δεκτικούς της χάριτος του Θεού.

Αντίθετα, σε εμάς, συνέχισε, καθετί που μας ελέγχει και μας αποκαλύπτει μία άσχημη πτυχή του εαυτού μας, το θεωρούμε δυσάρεστο και απευκταίο. Και μένουμε «υπερευαίσθητοι», με την έννοια ότι μας ενοχλούν τα πάντα.

Αυτό όμως δεν έχει καμία σχέση με την ευαισθησία, που θα έπρεπε να έχει ένας χριστιανός.
Η αγωγή μας είναι λίγο λανθασμένη, τόνισε ο π. Γεώργιος, και από εκεί ξεκινάει η ρίζα του κακού. Όλοι μας λένε να έχουμε αυτοπεποίθηση, αυτοεκτίμηση, αλλά κάποιες φορές το παρακάνουμε. Και ξεχνάμε να έχουμε πεποίθηση στο Θεό.

Όταν το μικρό παιδί, μαθαίνει να έχει εμπιστοσύνη μόνο στον εαυτό του, αψηφώντας τον Θεό, το κάνουμε ένα παντοδύναμο πλάσμα με μια ψευδαίσθηση αυτάρκειας,
«Και δεν έχει καταφέρει η οικογένεια να δώσει σε αυτό το παιδί, την προοπτική να ζει με τον Θεό, να στηρίζεται πάνω Του, έχοντας επίγνωση ότι χωρίς Αυτόν, δεν μπορεί να ζήσει.
Η κατηγορία αυτή των παιδιών, εκ των πραγμάτων, στηρίζεται στον εαυτό της. Και καθετί που έρχεται να προσβάλλει αυτήν την αίσθηση της αυτάρκειας που έχουν, το αισθάνονται πάρα πολύ έντονα».

Οι γονείς δεν μαθαίνουν στα παιδιά ότι υπάρχει το «δεν έχω», «δεν μπορώ», «προσαρμόζομαι» και ενδεχομένως το «συμβιβάζομαι», που δεν είναι κατ' ανάγκη κάτι κακό. Οπότε διαμορφώνονται παιδιά, που είναι τέρατα εγωισμού», σημείωσε ο π. Γεώργιος.

«Αυτά τα παιδιά, θα γίνουν υπερευαίσθητοι ενήλικες, που θα ρέπουν ανά πάσα στιγμή στην κατάθλιψη, όταν κάτι θα χαλάει τα σχέδια τους, γιατί έμαθαν να κάνουν αυτό που θέλουν.

Οι άγιοι ξεκινάνε από μια άλλη βάση, ότι είναι τίποτα, αλλά με τον Θεό είναι τα πάντα, μπορούν να κάνουν τα πάντα*.*
Έτσι, μέσα σε αυτήν την ανικανότητα τη δική μας και την παντοδυναμία μας ταυτόχρονα, όταν είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό, υπάρχει ισορροπία, γιατί ο άνθρωπος ξέρει που να στηριχθεί. Οπότε εκεί ανθίζει ένα είδος ευαισθησίας, αγίας.
Ο άγιος, ο άνθρωπος που αγωνίζεται να φτάσει στην αγιότητα, είναι αυτός που είναι ευαίσθητος με την κυριολεξία του όρου.
Το μυστικό είναι, να είναι ο Χριστός μέσα σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Και αυτός που έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση, ανεβαίνει με τον Χριστό και φτάνει εκεί που πρέπει. Και αυτός που τον έχουν κάνει υπερφίαλο και υπερεγωιστή και νομίζει ότι αυτός τα καταφέρνει όλα, με τον Χριστό ταπεινώνεται.
Ας κάνει ο καθένας τον πόνο του, τραγούδι, να τον κάνει ποίηση, είπε ο π. Γεώργιος, λίγο πριν ολοκληρωθεί η συζήτηση. Η προσευχή μας είναι και τραγούδι, και ποίηση. Να διαβάσει τις προσευχές της Εκκλησίας, μια Παράκληση, και κατ' ευθείαν θα ανασάνει η ψυχή του. Δεν είναι τίποτε τόσο βαρύ, όσο φαίνεται.
Έχουμε μεγαλώσει ανθρωποκεντρικά. Έχουμε αφήσει τον θεάνθρωπο στην άκρη, και βάλαμε στο κέντρο τον άνθρωπο. Και ο άνθρωπος μόνος του, επιχειρεί να αλλάξει τα πράγματα. Δεν γίνεται αυτό», παρατήρησε στη συνέχεια.

«Η αποτυχία, κατ᾽ άνθρωπον, μπορεί να είναι επιτυχία κατά Θεόν, μπορεί να είναι μία ευλογία στη ζωή μας», πρόσθεσε ο π. Γεώργιος και κατέληξε: «***Τα πάντα είναι δυνατά για τον Θεό. Ας δώσουμε όλη την ευαισθησία μας στο να Τον αγαπήσουμε. Να του λέμε συνέχεια με έναν τρόπο αγαπητικό, ερωτικό, ότι χωρίς Εκείνον, δεν μπορούμε. Μόνο που θα το πούμε αυτό, ανεξάρτητα από την πορεία μας, θεραπευόμαστε***».

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς